

2016 - Retsstaten, politikerne og befolkningen - nogle uvidenskabelige betragtninger

Bent Jensen

En dansk statsborger – Flemming Nielsen – blev sidste år dømt ved en dansk domstol for på facebook at have givet udtryk for følgende opfattelse:

”Ideologien Islam er fuldt ud lige så afskyvækkende, modbydelig, undertrykkende og menneskefjendsk som Nazismen. Den massive indvandring af Islamister her til Danmark, er det mest ødelæggende det danske samfund har været udsat for i nyere historisk tid.”

En sådan opfattelse må man altså ikke (længere) offentligt give udtryk for i Danmark,¹ selv om de afskyvækkende og undertrykkende følger af islams virkeliggørelse er dokumenteret i rigt mål gennem historien. Det er jo ikke kun Islamisk Stat, der påberåber sig islam som drivkraften bag den totale krig mod alle på det territorium, de hellige krigere behersker.

Men ville Flemming Nielsen eller andre også være blevet dømt i Danmark, hvis man forestillede sig, at han i stedet for den citerede tekst på facebook havde offentliggjort en tekst af dette indhold:

”Den kommunistiske ideologi er lige så afskyvækkende, modbydelig, undertrykkende og menneskefjendsk som nazismen. Den massive indvandring af kommunister i Estland og Letland efter 1945 er det mest ødelæggende, disse samfund har været udsat for i nyere historisk tid.”

Jeg har svært ved at forestille mig, at Flemming Nielsen ville blive dømt af en dansk dommer for sidstnævnte udsagn. Jeg selv og mange andre har gennem mange gange udtrykt en sådan opfattelse uden at blive slæbt i retten.

Kommunismen var ligesom islam både en ideologi og en religion, ganske vist forklædt som ”en videnskabelig verdensanskuelse”. Tal-

rige forskere og andre har beskrevet kommunismen eller marxismen-leninismen som en religion; og talrige forskere har ligeledes dokumenteret de ødelæggende følger for den estiske og lettiske befolkning af den massive indvandring østfra, som fandt sted i den periode, hvor Estland og Letland var besat og indlemmet i Sovjetunionen.

Men hvorfor så denne forskel i domspraksis?

Jeg mener, at forklaringen ligger lige for: Der er stort set ingen, der i vore dage vil forsvare den kommunistiske religion, som kun har meget få tilhængere i landet. Der er til gengæld mange - og et voksende antal - tilhængere af islam i Danmark. Der er ligeledes mange offentligt ansatte apologeter på universiteter og andre steder samt indflydelsesrige medier og politikere, som ved enhver lejlighed forsvare og forskønner islam samt bortforklarer og bagatelliserer de ubehagelige sider ved denne ideologi.

Der er med andre ord ikke tale om jura, men om *politik*; ikke om retfærdighed og sandhed, men om *magt* og styrkeforhold.

Hvis min opfattelse er rigtig, varslers det ild for Danmarks fremtid, hvis ikke et politisk flertal i Folketinget får sig taget sammen og vendt kursen på en række områder.

Som alle, der ønsker at vide, ved, er det ikke kun i Danmark, man kan iagttage en lang række foruroligende fænomener. De findes overalt, hvor islams udbredelse og indflydelse gør sig gældende. Sverige, Tyskland og England opviser alle skrækindjagende eksempler.

Svenske myndigheder fortier massivt kriminalitet, begået af tilvandrede muslimer. Tyske myndigheder og deres villige medier har i årevis skjult ubehagelige sandheder i kølvandet på islams udbredelse via indvandring i Tyskland. I England lukkede de sociale myndigheder og

¹ Efter deadline for artiklen har landsretten omstødt dommen, (red.)

politiet bevidst øjnene for især pakistanske muslimers massive og årelange organiserede seksuelle misbrug af mindreårige engelske piger. I Belgien og Frankrig har myndighederne tabt kontrollen over store byområder.

Myndighederne i en lang række europæiske lande er bange for at krænke de store muslimske samfund, der har etableret sig i Europa. Retsstaten viger for politisk korrekthed.

Den sovjetiske totalitære trussel

På grund af min livslange beskæftigelse med den totalitære marxisme-leninisme og dens hærgen bliver jeg ofte slået af, hvor mange ligheder der er mellem islam og kommunismen. Der er i begge tilfælde tale om totalitære ideologier, som er utilgængelige for rationelle argumenter. Ethvert spørgsmål afgøres med henvisning til nogle hellige skrifter, som opfattes som ufejlbarlige, og som kun et særligt præsteskab har ret til at fortolke.

Den engelske filosof Bertrand Russell sammenlignede da også allerede i 1920 Lenin og bolsjevismen med Muhammed og islam. Lenins lære var ifølge Russell ikke blot en politisk doktrin; den var ligesom islam også "en religion med udformede dogmer og hellige skrifter." Bolsjevismen (kommunismen) var som islam en ekspansiv bevægelse, hvis mål var at omforme hele verden i sit billede.

I en lang periode udøvede en fanatisk kommunistisk bevægelse, Lenin, Stalin & Co.s bolsjevikker, et rædselsregime i Rusland og omliggende lande. Det var også denne bevægelse og det regime, der fremgik af bevægelsen, som var årsagen til den lange Øst-Vest konflikt - Den Kolde Krig, som var de frie demokratiske samfunds reaktion på den totalitære trussel mod disse samfund.

Det totalitære sovjetiske regime var ligesom islams repræsentanter også hele tiden på vagt over for krænkende ytringer i aviser, radio og TV, respektløse tegninger af sovjetiske koryfæer eller udstillinger, som dokumenterede regimets undertrykkelse af mennesker og andre nationer. Så troppede den sovjetiske ambassadør op i Udenrigsministeriet, eller regimets danske apologeter gik i aktion for at få den danske regering til at gribe ind over for sådanne "provokationer".

Ligesom nu, skete det da også, at danske og andre europæiske landes myndigheder spillede med og fungerede som håndlangere for den totalitære ideologi og dens sarte repræsentanter. Som regel afviste regeringen heldigvis presset.

Til forskel fra i dag var befolkning, de valgte politikere og myndigheder grundlæggende enige i, hvordan den sovjetiske totalitære trussel og dens danske tilhængere skulle inddæmme og bekæmpes. Kun i den sidste fase af Den Kolde Krig svigtede nogle danske politikere og meningsdannere, men heldigvis stod andre og stærkere lande fast.

Dengang anvendte begrebet "nationalt illoyale borgere", dvs. danske statsborgere, hvis grundlæggende loyalitet ikke gjaldt den danske demokratiske retsstat, men var deponeret i Kreml. I dag findes et begreb som "nationalt illoyal" ikke i det politiske leksikon eller i almindelig sprogbrug. Takket være den omfattende og mangeårige propaganda mod "nationalisme" og nationalstaten og for multi-kulti og konstruktionen af en europæisk union er begrebet "national" kommet i miskredit. Når der synges fra Højskolesangbogen, tænker jeg altid på, hvornår det mon bliver forbudt at synge "Danmark i tusind år" og lignende fædrelandssange.

Politiske domme

Vi har i Danmark for nylig oplevet en række sager, hvor anklagemyndigheden enten har afvist at rejse sager eller omvendt selv har rejst nogle sager, og hvor domstole har truffet nogle afgørelse, som for en normal betragtning er lige så absurde som dem, sovjetiske domstole i sin tid traf. Dengang kunne man blive dømt for at sige, at der ikke var ytringsfrihed i Sovjetunionen. Det var nemlig en krænkelse af den kommunistiske ideologi, der påstod, at der var ytringsfrihed. Det stod nemlig i den forfatning, Stalin havde fået vedtaget i 1937.

I 2013 anmeldte Mogens Camre imam Abu Ahmed og organisationerne "Hjælp4Syrien" og "Kaldet til Islam" til politidirektøren i København for overtrædelse af straffeloven. Camre henviste til organisationernes hjemmesider, videoer og facebook-sider samt til den verbale agitation, der udfoldes af bl.a. Abu Ahmed, som opfordrede til hellig krig. Camre henviste

endvidere til Jyllands-Postens omtale og til professor Jørn Vestergaards juridiske vurderinger i Jyllands Posten. Camres anmeldelse blev afvist af politidirektør Thorkild Fogde.

Til gengæld blev Camre selv i februar i år dømt ved Østre Landsret for at "fostre intolerance og mistillid", og "opildne til hadforbrydelser" mod muslimer. I medierne blev det til, at han var blevet dømt for "racisme", skønt muslimer jo ikke udgør en særlig race. Camre havde på twitter ytret bekymring for de europæiske jøders situation. Der er, som man vil vide, en stærkt stigende antisemitisme i Europa i kraft af den muslimske tilvandring. I Frankrig er adskillige jøder blevet dræbt af muslimer. I Danmark er det nødvendigt at forskanse den jødiske skole. En jødisk vagt ved Synagogen, Dan Uzan, er blevet likvideret af muslimen Omar El-Hussein.

Camre havde i sommeren 2014 skrevet på twitter: "Om jødernes situation i Europa: Muslimerne fortsætter, hvor Hitler sluttede. Kun den behandling, Hitler fik, vil ændre situationen." Efterfølgende uddybede Camre sin opfattelse af den trussel, europæiske jøder står overfor.

En muslim, Samit Badran, anmeldte Mogens Camre med den begrundelse, at han følte sig truet. Men ethvert forstandigt menneske kan jo se, at der ikke er tale om opfordring til militært at bekæmpe muslimer i Europa, men i stedet islamistiske regimer som Islamisk Stat og andre terrorgrupper.

Danskeren Flemming Nielsen indgav i 2015 politianmeldelse mod imam Nihad Said El-Sayed. Denne havde dagen før Omar El-Hussein dræbte filminstruktøren Finn Nørgaard i Krudttønden og vagten Dan Uzan i februar 2015 opfordret sine tilhørere til at følge Muhammeds eksempel og dræbe jøder. Imamen sagde også, at de, der ikke fulgte Allahs lov, skulle betragtes som dyr. Anmelderen mente, at der måtte være tale om en overtrædelse af straffelovens § 266b – i folkemunde racismeparagraffen.

Statsadvokat Lise-Lotte Nilas standsede imidlertid snart efterforskningen mod imamen med henvisning til, at den hellige mand ikke ville kunne sigtes. Hun lagde især vægt på, at imamens udtalelser var "en del af en prædi-

ken, der omhandlede tværreligiøs dialog." Der var ifølge Nilas tale om "en historisk reference" til en bestemt historisk situation og ikke en direkte opfordring til angreb på jøder.

Det er med tugt at melde noget apologetisk sludder, som kun afslører statsadvokatens uvidenhed om islam og Muhammeds status i denne ideologi. Hans udsagn er evigt gyldige og eksemplariske for muslimer til alle tider. Imamen deltog ikke i en videnskabelig studiekreds om tværreligiøs dialog. Han diskuterede heller ikke historisk kildekritik af Koranen, det er forbudt. Han opfordrede sine tilhørere til at følge sine opfordringer til at dræbe jøder – sådan som imamer har gjort det til alle tider og stadig gør det over hele verden igen og igen.

Næsten samtidig blev Flemming Nielsen som nævnt dømt ved retten i Helsingør for selv at have overtrådt paragraf 266b. Han havde – som citeret indledningsvis – skrevet, at han fandt *ideologien* islam lige så afskyvækkende som nazismen, og at den massive indvandring af islamister var ødelæggende for det danske samfund.

Han skrev altså ikke, at han fandt *religionen* islam afskyvækkende, og han skrev heller ikke indvandring af *muslimer*. Alligevel blev han dømt. Dommerne mente nemlig, at Flemming Nielsen med sine udsagn havde krænket en religion og derfor skulle straffes. Men når man tænker på, hvad ideologien islam har på samvittigheden – f. eks. i den seneste tid Islamisk Stats forfærdelige forbrydelser og islamisters hadpropaganda og likvideringer af danske borgere i nyere tid – er det svært at være uenig med den domte. Men altså ikke, hvis man er dansk dommer.

Læser danske dommere ikke andet og mere, end hvad der står i Politiken - i folkemunde kaldet Muhammed Tidende? Det tager ellers ikke mange minutter på nettet at finde respektable aviser, tidsskrifter og videnskabelige værker, som foretager sammenligninger mellem islam, nazisme og kommunisme, og som beskriver islamisters ødelæggende handlinger.

Herrefolksideologi fredes

Senest er det blevet dokumenteret, at en imam i Grimhøj-moskeen har sagt, at ægteskabsbrydere ifølge islam skal dræbes. Fra-

faldne muslimer skal ligeledes dræbes; og den, der dræber en muslim, skal selv dræbes. Igen er der blot tale om, hvad enhver imam siger igen og igen. Men glem alt om at melde imamen for hans morderiske udtalelser. Professor i islamstudier Thomas Hoffmann har for så vidt allerede fortalt, hvad anklagemyndighed hhv. dommere skal sige: Der er blot tale om *undervisning*, der skal "forstås som en måde at italesætte drømmen om det ideelle islamiske retssystem."

Den offentlige debat i kølvandet på Grimhøj-afsløringerne har stort set udelukkende drejet sig om islams barbariske syn på kvinder, men vi skal ikke glemme, at frafaldne muslimer og de, der dræber en muslim, selv skal dræbes. Vi skal heller ikke glemme de talrige opfordringer til, at jøder skal dræbes "overalt, hvor I finder dem."

Der er med andre ord tale om en vaskeægte herrefolksideologi, der dækker sig under betegnelsen religion. Og den limpind hopper en dansk professor og det danske retsvæsen villigt på.

Men de, der udbreder en sådan lære, skal naturligvis ikke fredes af den danske anklagemyndighed eller af danske domstole med henvisning til, at der er religionsfrihed i landet. Der er tværtimod hjemmel i Grundloven til at straffe dem, der forkynnder den slags modbydeligheder. Og Grundloven står over straffeloven:

"Borgerne har ret til at forene sig i samfund og dyrke Gud på en måde, der stemmer med deres overbevisning, *dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.*" (Grundloven § 67).

Det er uden videre klart, at en religion, som lærer, at utro kvinder skal dræbes; at muslimer, som opgiver deres tro, ligeledes skal dræbes; og at jøder skal dræbes i den grad strider mod både sædeligheden og den offentlige orden i Danmark.

Sådan som retstilstanden har udviklet sig, må man spørge, om "danske" imamer i det hele taget kan dømmes for deres blodtørstige udtalelser med opfordring til drab på jøder og andre vantro? Svaret er, at det kan de – men ikke i Danmark. Den "danske" imam Abu Bilal blev sidste år af en tysk domstol idømt en bøde

10.000 Euro (75.000 kroner), fordi han i sommeren 2014 ligesom sin kollega El-Sayed opfordrede til drab på jøder i en moske i Berlin.

Den 4. marts i år blev der også afsagt dom i den sag, statsadvokaten havde anlagt mod den dødstruede Lars Hedegaard, som havde begået den uhørte forbrydelse at nævne navnet på sin formodede attentatmand, der er flygtet til Islamisk Stat - et navn Hedegaard som tusinder af andre kunne slå op på Google, hvor det stadig optræder med adskillige fotos af den danske muslim.

Den danske stat var ikke i stand til via PET at forhindre attentatet på Hedegaard. Danske myndigheder var heller ikke i stand til bagefter at pågribe gerningsmanden. Da han dukkede op i NATO-medlemslandet Tyrkiet, var danske myndigheder end ikke i stand til at få ham udleveret til retsforfølgelse. Men danske myndigheder kunne altså finde ud af at slæbe den dødstruede Hedegaard for retten for at få *ham* straffet.

Retsstatens undergravning er Folketingets ansvar

Redaktør Anna Libak har for nylig og med rette skarpt kritiseret, at det danske retsvæsen slet ikke forholder sig til det alvorlige problem, som imamerne og deres lære udgør, men blot henviser til religionsfriheden og så i øvrigt ignorerer de forhold, der knytter sig til denne frihed. Hun har udtrykt undren over, at samme retsvæsen er så opsat på at få dømt kritikere af islam og i den forbindelse udviser "en juridisk kreativitet, som må forbløffe." (Hun burde dog ikke have brugt udtrykket "landsbytusser" om de dømte. Der er tale om vidende og seriøse mennesker.)

Professor Frederik Stjernfelt har i en kommentar ligeledes fremhævet det alvorlige problem at centrale dele af de vestlige demokratiers statsapparater ikke længere forsvare den vestlige civilisations egne principper, herunder lighed for loven. Tværtimod mener vigtige dele af embedsværket, at der er sager, der skal behandles forskelligt alt efter den anklagedes etnicitet, og at der er informationer, som skal skjules for borgerne. Dvs. informationer, som kunne krænke muslimer.

Jeg er ganske enig i hans opfattelse, men vil tilføje, at når retsvæsenet ikke er sin opgave voksen, må Folketinget gøre det klart for anklagemyndighed og domstole, at det er en uholdbar tilstand.

Hvis retsvæsenet anvendes i modstrid med Grundloven og borgernes naturlige krav på og ret til beskyttelse, vil tilliden til retsstaten naturligvis smuldre. Jeg kender mange, der i de senere år er kommet til den opfattelse, at man ikke længere kan have tillid til, at anklagemyndigheden og domstolene beskytter dem, der er kritiske over for islam. § 266b ses anvendt af myndighederne til at banke borgerne på plads, så de ikke kritiserer islam og denne ideologis udbredelse og følger. Eksemplerne er efterhånden talrige.

Sagerne mod Flemming Nielsen, Mogens Camre og Lars Hedegaard er den foreløbige kulmination på en udvikling, der får flere og flere til at stille spørgsmålet: Hvem er det egentlig myndighederne beskytter her i landet? Fredelige borgere eller hadprædikanterne og voldsmændene?

Hvis borgerne i en retsstat ikke har tillid til, at de får en fair behandling af anklagemyndigheden og domstolene, er der tale om et meget alvorligt problem – i første omgang for de dømte og de endnu udømte borgere, men først og fremmest for hele retssystemet og retsstaten. Derfor må borgernes folkevalgte repræsentanter gribe ind for at skabe klarhed.

Den famøse § 266b må væk eller i det mindste ændres og klargøres. Især begrebet *religion* skal afklares, og *sandhedskriteriet* skal genindføres, så sande udsagn ikke kan kriminaliseres, og så henvisning til religionsfrihed ikke fritager muslimske hadprædikanter for strafansvar.

Politikernes kapitulation

Gennem årtier har ”eksperter” med akademiske titler, store dele af uddannelsessystemet, medierne og folkevalgte politikere generelt lukket øjnene for de problemer, den muslimske tilvandring fra Mellemøsten og Nordafrika har skabt, og for den trussel, som totalitære islamtilhængere udgør. Samme kredse har forhånet, spottet og latterliggjort den almindelige befolkning (”leverpostejdanskerne”) og dens

foruroligelse over udviklingen. Og de har tilsvinet de folkevalgte, som viste rettidig omhu og gjorde opmærksom på problemerne.

Det er et udbredt samtaleemne i befolkningen, hvad danske og europæiske politikere egentlig er i gang med i forhold til de lande, hvis befolknings interesser de er valgt til at varetage. Kan politikerne ikke selv se de katastrofale konsekvenser på samfundsområde efter samfundsområde af den politik, de bedriver? Eller er de i den grad spundet ind i kortsigtede taktiske politiske intriger, at de langsigtede konsekvenser af deres laden stå til fortrænges?

Den invasion af illegale indtrængere fra Mellemøsten og Nordafrika, som vi for alvor oplevede i 2015, og som nådesløst udstillede danske og de fleste europæiske politikeres hjælpeløshed og uansvarlighed, burde have fået alle til at vågne op.

Heldigvis var der politiske ledere i Central- og Østeuropa, ikke mindst i Ungarn og Østrig, som var deres ansvar bevidst. Takket være dem er invasionens hovedrute gennem Balkan blevet effektivt blokeret.

Beskæftigelsesminister Jørn Neergaard Larsen har nu (14. april) proklameret, at ”flygtningekrisen” kan sætte regeringen ude af stand til at føre sin politik og ”smadre velfærden”. En avis kalder det ”et opsigtsvækkende opråb”. Det er dog ikke spor opsigtsvækkende, det ministeren siger, har både almindelige borgere og seriøse eksperter vidst og sagt i mange år.

Neergaard Larsen vil gerne have hver anden ”flygtning” i arbejde om tre år. I dag er kun 28 pct. af de tilvandrede i arbejde efter tre år. Men ministeren kundgør, at hans politik ”skal virke”, for ellers kan regeringens økonomiske politik ikke gennemføres. Besværgelser som erstatning for ansvarlig realisme.

Men det er langt værre. Neergaard Larsen siger nemlig også, at presset på den danske grænse vil fortsætte i mange år. Hvad vil han og regeringen så gøre ved det? Det ved han og hans rådvilde regering simpelthen ikke, selv om Ungarn og Østrig har vist vejen: Måske vil presset på grænsen vælte os, måske kan vi styre det, så samfundet kan ”udvikles”.

Måske ...